

Sygn. akt VII AGa 648/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VII Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Roman Dziędek

Sędziowie: SA Katarzyna Polańska - Farion

SO del. Anna Strączyńska (spr.)

Protokolant: stażysta Aleksandra Marczyńska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. B.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.

o stwierdzenie nieważności uchwały

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt XX GC 420/17

I. oddała apelację;

II. zasądza od D. B. na rzecz Banku (...) S.A. w W. kwotę 810 zł (osiemset dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VII AGa 648/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 maja 2017 r. D. B. wniósł przeciwko Bankowi (...) spółce akcyjnej w W. o stwierdzenie nieważności jako podjętych sprzecznie z ustawą, ewentualnie o uchylenie: uchwały nr 5 Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy Banku (...) S.A.

w W. w sprawie zatwierdzenia jednostkowego sprawozdania finansowego Banku (...) spółki akcyjnej w W. za rok 2016 oraz uchwały nr 21 Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy Banku (...) S.A. w W. w sprawie udzielenia członkom Zarząd Banku (...) S.A. w W. L. L. absolutorium wykonania obowiązków za rok 2016. W uzasadnieniu powód wskazał, że dnia 19 kwietnia 2017 r.

w W. odbyło się Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy strony pozwanej,

w którym on jako akcjonariusz wziął udział. Zdaniem powoda zgromadzenie procedowało bez należytego wykazania legitymacji akcjonariuszy do głosowania, co skutkowało podjęciem uchwał nieważnych z uwagi na ich sprzeczność z zapisami art. 9 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, wobec tego, iż wyłącznie świadectwo depozytowe jest dokumentem legitymującym do aktywnego uczestnictwa w postaci głosowania na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy. Kwestie legitymacji

i prawa do głosowania spowodowały podjęcie uchwał obarczonych błędami proceduralnymi, które winny prowadzić do stwierdzenia nieważności lub ewentualnie do przyjęcia, że nie zapadły one na skutek głosowania „przeciw” jedynego uprawnionego akcjonariusza. Ponadto powód zwrócił uwagę na formę głosowania, wskazując, że osoba wyłącznie prowadząca głosowania i liczenia głosów, była przedstawicielem spółki (...), która mogła manipulować wynikami tychże głosowań, zaś komisja skrutacyjna jak i przewodniczący zgromadzenia, nie nadzorowali procesu obsługi głosowania. Powyższe spowodowało, że zdaniem D. B., nie dochodziło do aktu głosowania.

Powód wskazał też, że zaskarżone uchwały są sprzeczne z przepisami art. 56 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 60 ust. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2005 r. o ofercie publicznej

i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz wydanego na jego podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim. Powód posiadał bowiem wiedzę, którą przekazał akcjonariuszom, iż zostało wniesione przeciwko pozwanej powództwo o zapłatę kwoty 3.000.000.000 zł, a zatem przekraczającej wartość 10% jej kapitałów własnych. Pozwana nie dopełniła obowiązku informacyjnego wynikającego z ustawy, albowiem nie ujęła tej okoliczności w sprawozdaniu finansowym spółki, a także nie podała jej do publicznej wiadomości.

Uzasadniając żądanie ewentualne pozwu, powód wskazał na nieujawnienie postępowań sądowych prowadzonych przeciwko pozwanej w sprawozdaniach finansowych, co naruszało interes akcjonariuszy, pozbawiając ich informacji. Ponadto odpowiedzialnością za zatajenie tych wiadomości powód obciążył zarząd, na którym ciążył obowiązek informacyjny. Brak podjęcia przez Prezesa Zarządu pozwanej działań, które miały gwarantować zachowanie interesu akcjonariuszy stanowiło naruszenie tych interesów, tym bardziej iż działania takie naruszały zapisy statutu pozwanej, tj. § 36 i 22. Zaskarżone uchwały, zdaniem powoda były sprzeczne także z dobrymi obyczajami. Brak ujęcia w sprawozdaniu finansowym pozwanej ryzyka, bądź choćby informacji o wytoczonym przeciwko pozwanej powództwie o zapłatę kwoty 3 miliardy złotych, nie mogło zostać, zdaniem D. B., uznane za dobry obyczaj. Niedopełnienie obowiązku informacyjnego i nieudzielenie akcjonariuszom wszystkich dostępnych informacji stanowiły przejaw naruszenia zasad korporacyjnych i dobrych praktyk dla spółek publicznych. Powód podnosił również, że w chwili wniesienia pozwu, pozwana nie miała akcjonariusza większościowego, który mógłby przegłosować każdą z uchwał, dlatego też kluczowe znaczenie miała należyta polityka informacyjna akcjonariuszy.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kwoty odpowiadającej dziesięciokrotnej wysokości kosztów sądowych oraz wynagrodzenia jednego radcy prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu Bank wskazał, że wszystkie zarzuty powoda odnoszą się do sfery uchybień natury proceduralnej. Każda z zaskarżonych uchwał zapadła większością 99% głosujących akcji. Powód dysponował jedynie 50 na ponad 180.000.000 głosów uczestniczących w zgromadzeniu. W tym kontekście nie sposób uznać, iż wykluczenie rzekomych uchybień wskazywanych przez powoda doprowadziłoby do odmiennego ukształtowania treści samych uchwał oraz innego wyniku głosowania nad tymi uchwałami. Pozwana wskazała, że żadne przepisy prawa nie nakładają na akcjonariusza spółki publicznej posiadającego akcje zdematerializowane obowiązku przedłożenia świadectwa depozytowego. Legitymację do uczestniczenia i głosowania na Zwyczajnym Walnym Zgromadzeniu pozwanej miały podmioty, które dysponowały statusem akcjonariusza pozwanej w dniu referencyjnym, tj. 03 kwietnia 2017 r. Realizacja prawa głosu przez akcjonariusza nie była uzależniona od przedstawienia dodatkowych dokumentów, w tym świadectwa depozytowego.

Odnosząc się do zarzutu niewłaściwej procedury głosowania, tj. naruszenia zasad tajności i jawności głosowania oraz nieprawidłowości w sprawowaniu roli przez komisję skrutacyjną, wskazano, że w trakcie zgromadzenia na wniosek

powoda zostało przeprowadzone głosowanie odnośnie odstąpienia od głosowań za pomocą systemu elektronicznego, który to wniosek został oddalony. Obsługująca głosowanie aparatura zapewniała tajność i prawidłowość głosowania. Na wydrukach z poszczególnych głosowań nad uchwałami widnieją podpisy wszystkich członków komisji skrutacyjnej, która czuwała nad prawidłowością głosowań, tj. prawidłowym przepływie wyników głosowania, a następnie ich ogłoszenia.

W zakresie naruszenia przez pozwaną obowiązków informacyjnych akcjonariuszy co do rozszerzenia do kwoty 3 mld zł powództwa przez (...) S.A.

w ramach postępowania sądowego prowadzonego przez Sąd Okręgowy w W. o sygn. akt XX GC 300/12, pozwana podniosła, że postanowieniem Sądu z dnia 16 stycznia 2017 r. uznano za niedopuszczalne rozszerzenie powództwa oraz pozostawiono to roszczenie bez rozpoznania. W związku z tym, iż nie zostało wszczęte postępowanie sądowe, to nie powstał obowiązek informacyjny. Pozwana wskazała na powiązania powoda ze spółką (...) S.A., której jest prezesem Zarządu i akcjonariuszem, co w ocenie pozwanej wskazywało, iż źródłem działań powoda nie była dbałość o prawidłowość polityki informacyjnej pozwanej, ale spory między Bankiem (...) S.A. w W., a (...) S.A.

Odnosząc się do zarzucanej nieprawidłowości sporządzenia sprawozdania finansowego pozwanej za rok 2016, wskazano, że na podstawie przeprowadzonego badania za rok 2016 (...) sp. z o.o. sp. k. w W. przedstawiła opinię niezależnego biegłego rewidenta z badania sprawozdania finansowego pozwanej wraz z raportem biegłego rewidenta, z których jednoznacznie wynikało, że sprawozdanie było zgodne co do formy i treści z obowiązującymi przepisami prawa i postanowieniami statutu pozwanej.

Nawiązując do roszczenia ewentualnego pozwu, podniesiono, że opierało się ono na zarzutach rzekomego nieprzestrzegania przez pozwaną obowiązków informacyjnych i nieprawidłowego sporządzenia sprawozdania finansowego. Powód nie wykazał, że zaskarżone uchwały są obciążone jakimkolwiek wadami, a w szczególności iż w odniesieniu do nich spełnione zostały przesłanki uchylecia przewidziane w art. 422 § 1 k.s.h.

Pozwana wskazała, że powództwo jest bezzasadne, a większość zarzutów prezentowanych przez powoda jest tożsama z zarzutami spraw zawisłych już wcześniej przed Sądem Okręgowym w Warszawie (sygn. akt: XX GC 391/06, XX GC 730/09, XX GC 305/08, XX GC 319/09, XX GC 345/10, XX GC 327/11) i rozstrzygniętych prawomocnie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Żądanie o zasądzenie od powoda kwoty dziesięciokrotnej wysokości kosztów sądowych oraz wynagrodzenia jednego radcy prawnego uzasadniono, tym, że argumenty powoda nie są poparte dowodami, a to wskazuje na nadużycie uprawnień przysługujących akcjonariuszowi. Jak również, tym iż powód jest prezesem i akcjonariuszem spółki (...) S.A., czyli podmiotu którego relacje z pozwaną są przedmiotem procesów sądowych.

Postanowieniem z dnia 05 września 2017 r. Sąd I instancji ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 6.850 zł.

Wyrokiem z dnia 30 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo (pkt I) i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.097 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt II).

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

W dniu 19 kwietnia 2017 r. odbyło się zwołane przez Zarząd, Zwyczajne Walne Zgromadzenie Banku (...) SA w W..

Podczas zgromadzenia podjęte zostały między innymi uchwały: nr 5 w sprawie zatwierdzenia (...) Banku (...) S.A. za rok zakończony dnia 31 grudnia 2016 r. oraz nr 21 w sprawie udzielenia członkowi Zarządu – L. L. absolutorium z wykonania obowiązków w 2016 roku.

Za przyjęciem uchwały nr 5 oddano 183.438.190 głosów, przeciw uchwale

oddano 87 głosów, zaś głosów wstrzymujących się oddano 155.258. Akcjonariusz D. B., posiadający 50 akcji oświadczył, że głosował przeciwko uchwale i zażądał zaprotokołowania jego sprzeciwu. Natomiast za przyjęciem uchwały nr 21 oddano 182.925.425 głosów, przeciw uchwale oddano 175.797 głosów, głosów wstrzymujących się oddano 155.258. Akcjonariusz D. B. zgłosił także w stosunku do tej uchwały sprzeciw, po podjęciu uchwał nr 21-27 Zgromadzenia. Sprzeciw ten został zaprotokołowany.

Głosowanie odbyło się przy użyciu systemu elektronicznego obsługiwanego przez przedstawiciela spółki (...), zaś rola komisji skrutacyjnej ograniczyła się do czynności nadzorczych.

Podczas zgromadzenia oddalono wnioski w sprawie odstąpienia od głosowania przy użyciu systemu elektronicznego.

Centrum (...) S.A. w W., w której funkcję Prezesa Zarządu pełnił D. B. w dniu 05 września 2016 r. złożyło do Sądu Okręgowego w Warszawie, pismo procesowe do sprawy prowadzonej pod sygn. akt XX GC 300/12, w którym rozszerzono żądanie pozwu i wniesiono o zasądzenie od Banku (...) S.A. w W. jako pozwanej, kwoty 3.000.000.000 zł. Pozwana nie poinformowała swoich akcjonariuszy o złożeniu tego pisma do Sądu Okręgowego w Warszawie, a także nie ujęła tej okoliczności w sprawozdaniu finansowym spółki za rok 2016.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 16 stycznia 2017 r. uznał za niedopuszczalne rozszerzenie powództwa o zasądzenie kwoty 3 mld złotych, pozostawiając roszczenie to bez rozpoznania. Postanowienie stało się prawomocne.

Zgodnie ze stanowiskiem Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie niektórych skutków niedostosowania do dnia 03 lipca 2016 r. polskiego porządku prawnego do przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) nr (...) z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku, od dnia 03 lipca 2016 r. podmioty działające na rynku kapitałowym nie były zobowiązane do stosowania m.in. § 5 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim.

D. B. w latach 2006 – 2011 wniósł liczne powództwa przeciwko Bankowi (...) S.A. w W., w których zaskarżył inne uchwały podejmowane przez Zwyczajne Walne Zgromadzenia pozwanej, będące przedmiotem postępowań prowadzonych przed Sądem Okręgowym w Warszawie, Sądem Apelacyjnym w Warszawie, Sądem Najwyższym, a także zainicjował postępowanie w przedmiocie żądania udzielenia informacji w trybie art. 429 k.s.h.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o twierdzenia stron wyraźnie przyznane, bądź niezaprzeczone przez przeciwnika (art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.) oraz dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana. Część dokumentów Sąd pominął, wskazując, że nie są one istotne dla rozpoznania sprawy, bądź też, że powód nie złożył wniosków o przeprowadzenie z nich dowodów.

Przy takiej ocenie dowodów, Sąd I instancji wskazał, że powództwo należało oddalić w całości.

Dokonując oceny prawnej Sąd Okręgowy zważył, że powód dochodził w niniejszej sprawie dwóch roszczeń - w pierwszej kolejności domagał się żądania stwierdzenia nieważności uchwał, a w drugiej – ich uchylenia. Sąd wskazał też, że zgłoszenie żądania ewentualnego jest szczególnym przypadkiem kumulacji roszczeń procesowych (art. 191 k.p.c.), o których Sąd jednak nie orzeka jednocześnie, ale kolejno i to zależnie od tego, jak orzeknie o roszczeniu zgłoszonym w pozwie na pierwszym miejscu.

Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości co do legitymacji czynnej i biernej stron oraz co do zachowania terminu oraz trybu do zaskarżenia uchwał.

Następnie Sąd przypomniał treść art. 425 § 1 k.s.h. i stwierdził, że nie dopatrywał się uchybień skutkujących stwierdzeniem nieważności uchwał, tak

w zakresie merytorycznym, jak i proceduralnym. Sąd podkreślił także, że zgodnie

z orzecznictwem Sądu Najwyższego uchybienie natury proceduralnej daje podstawy

do kwestionowania ważności uchwał, jeżeli miało wpływ na treść i wynik głosowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r., I CSK 253/09, Lex, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 1998 r., I CKN 243/98, Lex). Sąd przypomniał również, że Sąd Najwyższy podkreślił, że dla oceny czy dane uchybienie formalne miało lub mogło mieć wpływ na treść zaskarżonej uchwały należy również brać pod uwagę stopień udziału w kapitale zakładowym, a tym samym liczbę głosów jakimi dysponuje skarżący (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 grudnia 2012 r., II CSK 77/12, Lex). W ocenie Sądu podnoszone przez powoda uchybienia nie prowadziły do stwierdzenia nieważności uchwał. Sąd podzielił również pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie z wyroku z dnia 04 września 2009 r. (VI ACa 272/09),

w którym wskazano, że „uchybienie proceduralne skutkuje stwierdzeniem nieważności uchwały, jeśli mogło mieć istotny wpływ na jej treść. W okolicznościach sprawy udzielenie absolutorium poszczególnym członkom organów pozwanego zapadło 97% głosujących akcji (...), a więc uprawniony jest pogląd Sądu Okręgowego, iż potencjalne uchybienie w tym zakresie nie mogło mieć istotnego wpływu na treść podjętych uchwał”. Sąd podzielił też stanowisko Sądu Najwyższego, wskazujące, iż jeżeli uchybienie nie miało wpływu na treść i wynik głosowania nad uchwałą, wówczas brak jest podstaw do kwestionowania jej ważności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 1998 r., I CKN 243/98, Lex).

Wobec powyższego dla oceny wpływu uchybień proceduralnych na treść zaskarżonych uchwał – został wzięty pod uwagę stopień udziału w kapitale zakładowym, czyli liczba głosów powoda. Każda z uchwał została podjęta większością 99% głosujących akcji. W dniu Zgromadzenia D. B. dysponował 50 głosami na około 183.000.000 głosów uczestniczących

w Zgromadzeniu (wypis z aktu notarialnego rep. A nr (...) sporządzonego przez notariusza T. F. w dniu 19 kwietnia 2017 r.), a zatem w niniejszej sprawie nawet ewentualne uchybienia proceduralne, nie mogły wpłynąć i nie wpłynęły na treść podjętych uchwał przez zgromadzenie.

Dalej Sąd odniósł się do zarzutu powoda w zakresie braku wykazania legitymacji akcjonariuszy do głosowania na Zgromadzeniu. Przywołał treść art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, zgodnie

z którym na żądanie posiadacza rachunku papierów wartościowych podmiot prowadzący ten rachunek, zwany „wystawiającym”, wystawia mu na piśmie, oddzielnie dla każdego rodzaju papierów wartościowych, imienne świadectwo depozytowe, zwane dalej „świadectwem”. Na żądanie posiadacza rachunku w treści wystawianego świadectwa może zostać wskazana część lub wszystkie papiery wartościowe zapisane na tym rachunku. Ustęp 2 tego artykułu stanowi, iż świadectwo potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych,

z wyłączeniem prawa uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Kwestię prawa do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej reguluje art. 406¹ § 1 k.s.h., zgodnie z którym prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej mają tylko osoby będące akcjonariuszami spółki na szesnaście dni przed datą walnego zgromadzenia (dzień rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu).

Zaś sposób ustalenia uprawnionych do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu został określony w art. 406² i 406³ k.s.h.

Zgodnie z art. 406² k.s.h. uprawnieni z akcji imiennych i świadectw tymczasowych oraz zastawnicy i użytkownicy, którym przysługuje prawo głosu, mają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej, jeżeli są wpisani do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu.

Z powyższego Sąd wywiódł, że określenie sposobu ustalenia kręgu osób, które mają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu, zależne jest od rodzaju akcji. Jeżeli uprawnieni są z akcji imiennych, to prawo uczestniczenia w walnym

zgromadzeniu mają ci, którzy są wpisani do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu (art. 406¹ § 1 k.s.h.). Podobnie rzecz się ma z uprawnionymi ze świadectw tymczasowych oraz zastawnikami i użytkownikami, którym przysługuje prawo głosu. Osoby te również muszą być wpisane do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa.

Zgodnie z art. 406³ § 1 k.s.h. akcje na okaziciela mające postać dokumentu dają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej, jeżeli dokumenty akcji zostaną złożone w spółce nie później niż w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu i nie będą odebrane przed zakończeniem tego dnia. Zamiast akcji może być złożone zaświadczenie wydane na dowód złożenia akcji u notariusza, w banku lub firmie inwestycyjnej mających siedzibę lub oddział na terytorium Unii Europejskiej lub państwa będącego stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wskazanych w ogłoszeniu o zwołaniu walnego zgromadzenia. W zaświadczeniu wskazuje się numery dokumentów akcji i stwierdza, że dokumenty akcji nie będą wydane przed upływem dnia rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu.

W spółkach publicznych akcje na okaziciela mogą mieć postać: dokumentu, bądź mogą być zdematerializowane. W zależności od ich postaci w różny sposób będzie się ustalało krąg osób uprawnionych do udziału w walnym zgromadzeniu.

W przypadku akcji na okaziciela w postaci dokumentu - reguluje tę kwestię art. 406³ § 1 k.s.h., zaś na podstawie wykazu sporządzonego przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi (art. 406³ § 6 k.s.h. in fine).

W przypadku akcji dokumentowych wymagana jest również aktywność uprawnionych z akcji. Dają one prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu, jeżeli dokumenty akcji zostaną złożone w spółce nie później niż w dniu rejestracji (art. 406¹ § 1 k.s.h.). Warunkiem jest także to, że nie mogą być one odebrane przed zakończeniem tego dnia.

Sąd wskazał również na treść art. 406³ § 6 k.s.h., zgodnie z którym listę uprawnionych z akcji na okaziciela do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej spółka ustala na podstawie akcji złożonych w spółce zgodnie z § 1 oraz wykazu sporządzonego przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi. W taki sposób została przygotowana lista akcjonariuszy uprawnionych do udziału w Zgromadzeniu.

W konsekwencji powyższego Sąd uznał, iż świadectwo depozytowe potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych,

z wyłączeniem prawa uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Wobec jednoznacznego brzmienia art. 9 ust 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi Sąd nie miał wątpliwości, że świadectwo depozytowe nie jest dokumentem wykazującym prawo uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Sąd Okręgowy w tym zakresie podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyroku

z dnia 29 maja 2015 r. (VI ACa 1025/14), z którego wynika, iż w przypadku spółki publicznej listę uprawnionych z akcji na okaziciela do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej spółka ustala na podstawie akcji złożonych w spółce zgodnie z art. 406³ § 1 k.s.h. oraz wykazu sporządzonego przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi ((...) § 6 k.s.h.). Zgodnie z (...) § 7 k.s.h. podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych sporządza wykaz, o którym mowa w art. 406³ § 6 k.s.h., na podstawie wykazów przekazywanych nie później niż na dwanaście dni przed datą walnego zgromadzenia przez podmioty uprawnione zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi. Podstawą sporządzenia wykazów przekazywanych podmiotowi prowadzącemu depozyt papierów wartościowych są wystawione zaświadczenia o prawie uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej (por. art. 406³ § 2 i § 3 k.s.h.). Przepis (...) k.s.h. w sposób kompletny reguluje zatem tryb ustalania kręgu podmiotów uprawnionych do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki. Nadto Sąd Apelacyjny wyraźnie wskazał, iż oczywiste jest, że prawo

do uczestnictwa w zgromadzeniu (legitymacja formalna) nie przesądza jeszcze o prawie do głosu (legitymacja materialna) - prawo do głosu ma, co od zasady, akcjonariusz (art. 411 k.s.h.). Nie każda zatem z osób mających prawo do uczestnictwa w zgromadzeniu może głosować, gdyż również osoba wskazana

w wykazie, o którym mowa w art. 406³ § 6 k.s.h. mimo prawa do uczestnictwa

w zgromadzeniu, może nie posiadać prawa do głosu, jeżeli dokona zbycia akcji po dniu rejestracji (art. 406⁴ k.s.h.). Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy jednoznacznie uznał, iż zarzut powoda, iż prawo do głosu mają jedynie te osoby, które złożą świadectwa depozytowe – nie zasługiwał na uwzględnienie.

Podobnie oceniony został zarzut powoda w zakresie przyjętej formy głosowania za pomocą systemu elektronicznego, a także ograniczenia roli komisji skrutacyjnej i przewodniczącego zgromadzenia do nadzorowania czynności dokonywanych przez pracownika spółki (...).

Sąd I instancji wskazał, iż rolą komisji skrutacyjnej jest liczenie głosów oddawanych za, przeciw lub wstrzymujących się podczas głosowania na zgromadzeniu. Mając zaś na uwadze, że w przedmiotowym stanie faktycznym głosowanie odbywało się za pomocą urządzeń elektronicznych służących do głosowania, które jednocześnie zliczały oddane głosy - rola komisji sprowadzała się do nadzoru nad poprawnością prowadzonego głosowania za pośrednictwem systemu informatycznego, co też bezsprzecznie czyniła. Na kartach podsumowujących głosowanie zaskarżonych uchwał widnieją podpisy członków komisji skrutacyjnej,

a zatem Sąd uznał, że komisja spełniła swoją funkcję. Z uwagi na powyższe zarzut powoda okazał się być bezzasadny. Zdaniem Sądu I instancji powód, na którym spoczywał obowiązek przedstawienia dowodów oraz faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) bowiem z tych faktów wywodził on skutki prawne (art. 6 k.c.), nie wykazał że doszło w istocie do jakichkolwiek manipulacji wynikami głosowania przez pracownika spółki (...). Ponadto w ocenie Sądu duże znaczenie nadać należy oddaleniu wniosku powoda

o odstąpieniu od głosowania przy użyciu systemu elektronicznego. Wolą większości akcjonariuszy, było głosowanie w przyjętej formie.

Powód wskazywał dalej, że zaskarżone uchwały są sprzeczne z przepisami dotyczącymi obowiązków informacyjnych pozwanej.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy o ofercie publicznej emitent papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym jest obowiązany,

z zastrzeżeniem ust. 6, do równoczesnego przekazywania Komisji, spółce prowadzącej ten rynek regulowany oraz do publicznej wiadomości: informacji bieżących i okresowych:

a) zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 60 ust. 2 - w przypadku emitentów papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku oficjalnych notowań w rozumieniu przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub na rynku regulowanym innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, albo

b) zgodnie z postanowieniami regulaminów, o których mowa w art. 61 -

w przypadku emitentów papierów wartościowych dopuszczonych wyłącznie do obrotu na rynku regulowanym niebędącym rynkiem oficjalnych notowań.

Natomiast zgodnie z art. 60 ust 2 tej ustawy Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

1) rodzaj, zakres i formę informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych, dla których Rzeczpospolita Polska jest państwem macierzystym, dopuszczonych do obrotu na rynku oficjalnych notowań

w rozumieniu przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub na rynku regulowanym innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, oraz

2) częstotliwość i terminy przekazywania informacji, o których mowa w pkt 1, oraz

3) w przypadku emitentów z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim, dla których Rzeczpospolita Polska jest państwem macierzystym, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku oficjalnych notowań w rozumieniu przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi - warunki uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa siedziby emitenta do informacji, o których mowa w pkt 1- przy uwzględnieniu regulacji w zakresie rachunkowości, na podstawie których mają być ujawniane dane finansowe, oraz zakresu ujawnianych danych finansowych, w sposób umożliwiający inwestorom ocenę sytuacji gospodarczej, majątkowej i finansowej emitenta.

Natomiast zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim

z dnia 19 lutego 2009 r. emitent jest obowiązany do przekazywania w formie raportu bieżącego, z zastrzeżeniem ust. 2, informacji o wszczęciu przed sądem, organem właściwym dla postępowania arbitrażowego lub organem administracji publicznej postępowania dotyczącego zobowiązań lub wierzytelności emitenta lub jednostki od niego zależnej, których wartość stanowi odpowiednio co najmniej 10% kapitałów własnych emitenta.

Sąd Okręgowy w Warszawie podzielił stanowisko Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie niektórych skutków niedostosowania do dnia 3 lipca 2016 r. polskiego porządku prawnego do przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) nr (...) z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku, zgodnie z którym od dnia 03 lipca 2016 r. podmioty działające na rynku kapitałowym nie były zobowiązane do stosowania § 5 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim.

Sąd nie pominął także faktu, iż postanowieniem z dnia 16 stycznia 2017 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie, w sprawie prowadzonej pod sygn.

akt XX GC 300/12 uznano za niedopuszczalne rozszerzenie powództwa skierowanego przeciwko pozwanej o zasądzenie kwoty 3 mld zł tytułem zadośćuczynienia, pozostawiając roszczenie to bez rozpoznania. A zatem w ocenie Sądu strona pozwana nie miała obowiązku ujęcia tej okoliczności w sprawozdaniu finansowym spółki, a także podania jej do wiadomości publicznej, albowiem do wszczęcia przed sądem postępowania o zasądzenie kwoty 3 mld zł nie doszło.

Odnosząc się do żądania uchylecia przedmiotowych uchwał zgromadzenia pozwanego banku z uwagi na ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i godzących

w interes spółki oraz w interes akcjonariuszy mniejszościowych Sąd miał na uwadze brzmienie art. 422 § 1 k.s.h., zgodnie z którym uchwała walnego zgromadzenia sprzeczna ze statutem, bądź dobrymi obyczajami i godząca w interes spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie akcjonariusza może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały.

W ocenie Sądu Okręgowego żadna z powyższych przesłanek występująca osobno nie stanowi wystarczającej podstawy do uchylenia uchwały. Podstawę uchylenia uchwały mogą stanowić dopiero dwie występujące łącznie przyczyny w co najmniej jednym z następujących połączeń:

1. przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna ze statutem i godzi w interes spółki;
2. przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna ze statutem i ma na celu pokrzywdzenie akcjonariusza,
3. przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i godzi w interes spółki;

4. przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i ma na celu pokrzywdzenie akcjonariusza.

Sąd wskazał, że zasadą jest, że podstawa uchylenia uchwały zachodzi dopiero wówczas, gdy zaistnieją dwie przyczyny wadliwości uchwały.

Pojęcie dobrych obyczajów jest generalną klauzulą odsyłającą, opartą na zasadach zaczerpniętych z powszechnej obyczajowości, każdy przypadek ich ewentualnego naruszenia należy rozpatrywać *in concreto*. Przy czym w odniesieniu do dobrych obyczajów stosowane jest podejście ekonomiczno-funkcjonalne, które ustala za kryterium zapewnienie niezakłóconego funkcjonowania gospodarki, co podkreślił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 8 marca 2005 r. (IV CK 607/04, Lex). Jak wynika z powyższego - przedmiotowa przesłanka nie może funkcjonować samodzielnie – a więc wymagane jest wykazanie, że naruszenie dobrych obyczajów było połączone z godzeniem w interesy spółki lub akcjonariuszy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 8 lutego 2005 r, I ACa 471/2004, Lex).
Przesłanka godzenia

w interes spółki interpretowana jest szeroko, gdyż obejmuje działania godzące

w dobre imię spółki, powodujące uszczuplenie majątku, chroniące interesy osób trzecich kosztem interesów spółki. Pokrzywdzenie akcjonariusza zachodzi wówczas, gdy w wyniku powzięcia uchwały akcjonariusz doznaje krzywdy rozumianej

w aspekcie majątkowym (szkoda) lub osobistym (krzywda). Za przykład pokrzywdzenia akcjonariusza stanowi przeinwestowanie spółki, transferowanie zysku bądź majątku do innych spółek, pozbawienie dywidendy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2004 r., I CK 537/03, Lex). W odróżnieniu od godzenia w interesy spółki – pokrzywdzenie akcjonariusza nie może być działaniem przypadkowym. Skutkiem godzenia w interesy spółki, jak i pokrzywdzenia akcjonariusza, musi być wystąpienie szkody lub krzywdy (por. wyrok z dnia 7 grudnia 1993 r. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, I ACr 865/93, Lex).

W ocenie Sądu I instancji powód nie zdołał wykazać, że doszło do ziszczenia się przesłanek uchylenia zaskarżonych przez niego uchwał, gdyż z przedstawionego

w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, aby z powodu podjęcia przedmiotowych uchwał, powód doznał szkody lub krzywdy jako akcjonariusz lub pozwany jako spółka.

Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny, Sąd uznał, że powód nie udowodnił zaistnienia przesłanek do uchylenia uchwał. Powód nie wykazał w myśl art. 6 oraz art. 232 k.p.c., że podjęte uchwały były sprzeczne ze statutem spółki lub dobrymi obyczajami, a nadto nie wykazał w jaki sposób podjęte uchwały godziły

w interes spółki lub by były one podjęte z pokrzywdzeniem powoda jako akcjonariusza spółki i tych okoliczności nie udowodnił.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., nie znajdując podstaw do obciążenia powoda dziesięciokrotnością wysokością stawki stanowiącej wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika.

Z wydanym orzeczeniem nie zgodził się powód, który zaskarżył wyrok

w części, tj. co do punktu II wyroku oraz co do punktu I w jakim oddalone zostało powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały nr 5 w sprawie zatwierdzenia jednostkowego sprawozdania finansowego banku za rok 2016. Wyrokowi zarzucono:

- naruszenie art. 411 § 1 k.s.h. przez jego błędną wykładnię i uznanie, że akcjonariusze uprawnieni do uczestniczenia w Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszy są równocześnie uprawnieni do głosowania, podczas, gdy prawidłowa wykładnia prowadzi do wniosku, że wyłącznie akcjonariusze uprawnieni do uczestniczenia, którzy jednocześnie przedstawią dowód posiadania akcji w dniu odbycia Zgromadzenia są także uprawnieni do głosowania,

- naruszenie art. 406¹ § 1 k.s.h. przez jego błędną wykładnię i uznanie, że akcjonariusze uprawnieni do uczestniczenia w Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszy są równocześnie uprawnieni do głosowania, podczas, gdy prawidłowa

wykładnia prowadzi do wniosku, że wyłącznie akcjonariusze uprawnieni do uczestniczenia, którzy jednocześnie przedstawią dowód posiadania akcji w dniu odbycia Zgromadzenia są także uprawnieni do głosowania,

- naruszenie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że przedmiotowy przepis ustawy nie daje podstaw do ustalenia kręgu akcjonariuszy uprawnionych do głosowania, podczas gdy zastosowanie tego przepisu daje podstawę do stwierdzenia, że wyłącznie świadectwo depozytowe wydane w trybie tej ustawy jest dokumentem legitymującym do aktywnego uczestnictwa w postaci możliwości głosowania na Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszy,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że podmioty uczestniczące w walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszy były podmiotami uprawnionymi do uczestnictwa oraz do głosowania, podczas, gdy z dowodów wynika, iż wyłącznym podmiotem uprawnionym do głosowania był akcjonariusz D. B..

W związku z powyższymi zarzutami powód wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały nr 5 podjętej przez Zwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy Banku w dniu 19 kwietnia 2017 r. oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Jednocześnie powód wniósł o zwrócenie się do Sądu Najwyższego w trybie art. 390 k.p.c. z zagadnieniem prawnym odnośnie ustalenia kręgu akcjonariuszy uprawnionych do uczestniczenia i głosowania w dacie odbycia walnego zgromadzenia akcjonariuszy.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wносиła o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zarzuty naruszenia prawa materialnego, podniesione w środku zaskarżenia, są nietrafne. Zarzuty te dotyczą uchybień formalnych w sposobie zwołania

i obradowania zgromadzenia oraz trybu podejmowania uchwał. W tym zakresie Sąd słusznie wskazał, że takie uchybienia formalne mogą stanowić przyczynę nieważności uchwał tylko wtedy, gdy mogły mieć wpływ na treść uchwały (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia 05 lipca 2007 r., II CSK 163/07, LEX i z dnia 19 września 2007 r., II CSK 165/07). Porównanie ilości głosów przysługujących powodowi z liczbą wszystkich głosów uprawnionych do głosowania świadczy o tym, że nie było możliwości, by uchybienia formalne mogły mieć wpływ na treść uchwały.

Powód, wskazując na zarzuty dotyczące prawa materialnego – art. 411 § 1 k.s.h., art. 406¹ § 1 k.s.h. i art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, kwestionuje legitymację akcjonariuszy, którzy wzięli udział w zgromadzeniu i podjęli uchwałę nr 5 (bo już tylko tego aktu dotyczy apelacja). Również w ocenie Sądu Apelacyjnego akcjonariusze nie mieli obowiązku legitymowania się świadectwami depozytowymi podczas obrad zgromadzenia, ponieważ nie przewiduje tego żaden przepis prawa powszechnie obowiązującego (np. k.s.h. czy w/w ustawa), ani nawet przepisy wewnętrzne – np. regulamin czy statut banku.

Zgodnie z przepisem art. 9 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi na żądanie posiadacza rachunku papierów wartościowych podmiot prowadzący taki rachunek wystawia pisemne, imienne świadectwo depozytowe, oddzielne dla różnych papierów wartościowych. Świadectwo potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych, z wyłączeniem prawa uczestnictwa w walnym zgromadzeniu (art. 9 ust. 2). Z treści art. 9 ust. 2 wynika zatem, że świadectwo depozytowe, wbrew twierdzeniom powoda, nie potwierdza praw akcjonariusza do udziału w walnym zgromadzeniu. Rzeczywiście wcześniej, do 03 sierpnia 2009 r. tak było, jednak dokonana w dniu 12 maja 2008 r. nowelizacja kodeksu spółek handlowych (art. 2 ustawy z dnia 12 maja 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks spółek handlowych oraz ustawy o obrocie instrumentami finansowymi – Dz. U. nr 13 z 2009 r., poz. 69) pozbawiła świadectwo depozytowe waloru legitymacji do udziału, a

tym samym również do głosowania, w walnym zgromadzeniu. Zgromadzenie strony pozwanej odbyło się 19 kwietnia 2017 r. i stosuje się do niego przepisy art. 406¹ § 1 k.s.h., art. 406² k.s.h. i art. 406³ k.s.h.

Niniejszym prawo do uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej, a taką jest pozwany bank, mają tylko osoby, będące akcjonariuszami na 16 dni przed datą walnego zgromadzenia (tzw. dzień rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu, dzień referencyjny – record date). Akcjonariusze akcji imiennych, świadectw tymczasowych oraz zastawnicy i użytkownicy, którym przysługuje prawo głosu, mają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu, jeżeli są wpisani do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa. Natomiast akcjonariusze akcji na okaziciela, które mogą mieć postać albo dokumentów albo być zdematerializowane biorą udział w zgromadzeniu, jeżeli dokumenty akcji (akcje materialne) są złożone w spółce nie później niż w dniu rejestracji uczestnictwa lub akcjonariusz dysponuje zaświadczeniem o złożeniu akcji u notariusza, w banku lub firmie inwestycyjnej określonej w art. 406³ § 1 k.s.h. lub sporządzony został wykaz przez podmiot, który prowadzi depozyt papierów wartościowych (akcje zdematerializowane).

Sąd Okręgowy podkreślił, że bank ustalił listę akcjonariuszy uprawnionych do udziału w walnym zgromadzeniu na podstawie wykazu Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A. w W. na dzień 03 kwietnia 2017 r. To zatem posiadanie statusu akcjonariusza na 16 dni przed zgromadzeniem i zarejestrowanie tego faktu w odpowiedni sposób, a nie przedstawienie świadectw depozytowych, decydowało o możliwości wejścia na zgromadzenie oraz brania w nim udziału, w tym także głosowania. Warte podkreślenia jest również to, że nikt nie kwestionował w/w wykazu, ani listy obecności akcjonariuszy, podpisywanej przy wejściu na zgromadzenie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w/w przepisy nie budzą wątpliwości, zatem nie było podstaw do wystąpienia z zagadnieniem prawnym do Sądu Najwyższego. Taką wykładnię prezentuje też orzecznictwo (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt VI ACa 1025/14) oraz piśmiennictwo – np. M. Rodzyńkiewicz w: Kodeks spółek handlowych. Komentarz, Wolters Kluwer Polska 2018.

W związku z powyższym chybiony jest również zarzut dokonania błędnych ustaleń, iż tylko powód był osobą uprawnioną do głosowania.

Na uwagę zasługuje także fakt, że powód z jednej strony kwestionuje tylko niektóre uchwały zgromadzenia, a nie jego ważność w całości, zaś z drugiej strony domaga się poinformowania akcjonariuszy o powództwie o 3 mld zł, akceptując w ten sposób, choćby pośrednio, prawidłowość zwołania zgromadzenia.

Błędne jest zatem stanowisko D. B., że tylko świadectwo depozytowe daje akcjonariuszowi prawo głosu na walnym zgromadzeniu. Jest ono też nielogiczne, zważywszy na brzmienie przepisu art. 9 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, który wyraźnie stanowi, że imienne świadectwo depozytowe nie potwierdza nawet prawa do wzięcia udziału w walnym zgromadzeniu.

Mając na uwadze powyższe, apelacja powoda, jako oczywiście bezzasadna, została oddalona na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

Konsekwencją rozstrzygnięcia jest orzeczenie o kosztach postępowania. Zasądzona w punkcie drugim wyroku kwota 810 zł wynika z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i na podstawie § 8 ust. 1 pkt 22 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 stanowi wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika za reprezentowanie strony pozwanej w postępowaniu odwoławczym.

SSA Katarzyna Polańska-Farion SSA Roman Dżiczek SSO (del) Anna Strączyńska